

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17773/2024
19.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца ПД „Alu design“ d.o.o. Београд, чији је пуномоћник Даница Милић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Сузана Обрадовић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1227/24 од 13.03.2024. године, у седници одржаној 19.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1227/24 од 13.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 3067/21 од 10.10.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и тужена је обавезана да тужиоцу, на име дуга, исплати 5.237.129,22 динара са законском затезном каматом и то: на износ од 639.179,77 динара од 04.10.2019. године до исплате, на износ од 919.589,89 динара од 04.11.2019. године до исплате, на износ од 919.589,89 динара од 04.12.2019. године до исплате, на износ од 919.589,89 динара од 04.01.2020. године до исплате, на износ од 919.589,89 динара од 04.02.2020. године до исплате и на износ од 919.589,89 динара од 04.03.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 319.845,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1227/24 од 13.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), па је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП на коју се указује у ревизији, с обзиром да се правило о оцени доказа из члана 8. ЗПП у поступку пред другостепеним судом примењује само у ситуацији када се другостепена одлука доноси после расправе одржане пред тим судом. Указивање на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, не представља битну повреду због које се ревизија може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП. Такође, по оцени ревизијског суда, другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све битне жалбене наводе и о њима дао правилне и јасне разлоге које прихвата и овај суд.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у току 2019. године, као подизвођач, изводио радове на постављању алу столарије на објекту тужене – инвеститора у ул. ... у Београду Су+1+ПК, на кп. бр. ... КО Савски венац. Главни извођач радова на објекту била је фирма ГП „Senjak properties“ d.o.o. Београд. Тужена је свакодневно била присутна приликом извођења радова и није имала примедби на изведене радове, као ни на квалитет уграђене столарије (алуминијумске прозоре и врата). Површина уграђене столарије износи око 200 - 300 м2. Тужилац је по завршетку радова и након усељења објекта, у вези са примедбама тужене, извршио штеловање прозора и заменио једну поломљену шарку на прозору, док других примедби није било. Према спецификацији изведених радова од 31.03.2019. године и 30.04.2019. године, тужилац је извео радове и уградио фасадну алуминијумску столарију у вредности од 18.208.196,31 динара. Главни извођач радова на објекту испоставио је туженој рачун број 2/19 од 31.03.2019. године за десет привремених ситуација на износ од 5.541.051,24 динара и рачун број 3/19 од 30.04.2019. године за једанаест привремених ситуација на износ од 3.044.094.89 динара.

Утврђено је да је ГП „Senjak properties“ d.o.o. Београд, као главни извођач са тужиоцем, као подизвођачем закључио уговор о цесији од 30.09.2019. године, којим је тужиоцу уступио потраживање према туженој у укупном износу од 6.437.129,22 динара, на основу десет привремених ситуација (остатак у износу од 3.706.633,98 динара од 31.03.2019. године) и једанаест привремених ситуација (део у износу од 2.730.495,24 динара од 30.04.2019. године). О уступању потраживања обавештена је тужена, која је потписала уговор о цесији и сагласила са чланом 3. уговора да тужиоцу, као новом повериоцу, преостали износ дуга од 6.437.129,22 динара плати у седам једанаких месечних рата од по 919.589,89 динара почев од дана потписивања уговора. Након тога, тужена је исплатила тужиоцу део дугованог износа и то прву рату, као и

део друге рате, тако да према подацима из аналитичке картице тужиоца за 2020. годину укупно преостало потраживање тужиоца према туженој износи 5.237.129,22 динара. До закључења главне расправе тужена није пружила доказ да је наведени износ дуга исплатила тужиоцу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев применом одредаба чланова 436. став 1, 438. став 1, 440, 600, 602, 607. став 1, 614. став 1. и 3, 615. ставови 1. и 2. Закона о облигационим односима (ЗОО). Налазећи да је тужилац у току 2019. године изводио радове на уградњи алу столарије - врата и прозора на објекту тужене, да су радови били изведени у време када је уговором о цесији од 30.09.2019. године тужиоцу, као пријемнику, било уступљено потраживање према туженој, као дужнику, да тужена није пружила доказ да је одмах након пријема радова на било који начин обавестила тужиоца о недостацима у погледу квалитета уграђене столарије нити у погледу цене, као ни на уговор о цесији и копију извода отворених ставки од 20.12.2019. године, закључивши да код чињенице да је тужилац отклонио све недостатке указане од стране тужене, а да тужена у смислу правила о терету доказивања није пружила доказе да је утужени износ на име дуга исплатила тужиоцу, обавезали су тужену да тужиоцу исплати износе ближе наведене у изреци са припадајућом каматом, а висина потраживања утврђена је на основу члана 3 уговора о цесији, као и података из аналитичке картице тужиоца, која се води на име тужене, при чему су нижестепени судови имали у виду да је тужена платила део дуга (прву и део друге рате). Додатна аргументација другостепеног суда је да је тужилац за своје тврдње приложио писане доказе и уговор о цесији, који тужена није оспорила, те да је на туженој био терет доказивања да дуг не постоји или да је мањи од износа који тужилац потражује, наводећи да је тужена у одговору на тужбу и на припремном рочишту од доказа предложила саслушање тужене у својству парничне странке, као и саслушање предложеног сведока, али не и вештачење, а што није учинила ни до закључења главне расправе.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Одредбом члана 436. став 1. ЗОО прописано је да поверилац може уговором закљученим са трећим пренети на овога своје потраживање, изузев оног чији је пренос забрањен законом или које је везано за личност повериоца, или које се по својој природи противи преношењу на другог, чланом 438. став 1. истог закона прописано је да за пренос потраживања није потребан пристанак дужника, али је уступилац дужан обавестити дужника о извршеном уступању. Одредбом члана 440. став 1. истог закона прописано је да пријемник има према дужнику иста права која је уступилац имао према дужнику до уступања.

У конкретном случају, тужилац тужбеним захтевом тражи да се тужена обавезе да му, на име дуга, исплати 5.237.129,22 динара са припадајућом каматом. Из чињеничног утврђења произилази да је тужилац у току 2019. године, као подизвођач, изводио радове на постављању алу столарије на објекту тужене, да је главни извођач радова на објекту била фирма ГП „Senjak properties“ d.o.o. Београд, да тужена током извођења радова није имала примедби на изведене радове, као ни на квалитет уграђене столарије, да је тужилац по завршетку радова и након уселења објекта, у вези са примедбама тужене, извршио штеловање прозора и заменио једну поломљену шарку на прозору, док других примедби није било, да је главни извођач радова на објекту

испоставио туженој рачун од 31.03.2019. године на износ од 5.541.051,24 динара и рачун од 30.04.2019. године за једанаест привремених ситуација на износ од 3.044.094,89 динара. Такође, главни извођач је са тужиоцем, као подизвођачем закључио уговор о цесији од 30.09.2019. године, којим је тужиоцу уступио потраживање према туженој у укупном износу од 6.437.129,22 динара, да је о уступању потраживања обавештена тужена, која је потписала уговор о цесији и сагласила са чланом 3. уговора да тужиоцу, као новом повериоцу, преостали износ дуга од 6.437.129,22 динара плати у седам једанаких месечних рата (по 919.589,89 динара) да је након тога исплатила део дугованог износа (прву, као и део друге рате), као и да укупно преостало потраживање износи 5.237.129,22 динара (према подацима из аналитичке картице тужиоца за 2020. годину). Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда правилан је закључак другостепеног суда да, код чињенице да је тужилац за своје тврдње приложио доказе, као и уговор о цесији, а да тужена у смислу правила о терету доказивања није доставила доказе на околност да дуг не постоји или да је мањи од износа који тужилац потражује, нити је у прилог наведеном, осим предлога да буде саслушана у својству парничне странке и предлога за саслушање сведока, предложила вештачење на околност вредности изведених радова и висине дуга. Како из уговора о цесији од 30.09.2019. године произилази да је главни извођач уступио тужиоцу потраживање према туженој у укупном износу од 6.437.129,22 динара, да је о уступању потраживања обавештена тужена, која је потписала уговор о цесији и сагласила са чланом 3. уговора, да на наведени уговор о цесији није имала примедбе, након чега је део дуга измирила, те самим тим додатно признала дуговање које има према тужиоцу на име изведених радова, стога су правилно нижестепени судови применили материјално право када су тужену обавезали да тужиоцу на име дуга исплати 5.237.129,22 динара.

Неосновани су наводи ревизије тужене којима указујући на погрешну примену материјалног права заправо побија оцену доказа и примену правила о терету доказивања. Тужена је била дужна да докаже да дуг не постоји или да је мањи, а она ту чињеницу није доказала, како то правилно закључује другостепени суд. Ревизија не може да се изјави због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај.

Из наведених разлога, на основу члана 414. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић